

Hosana

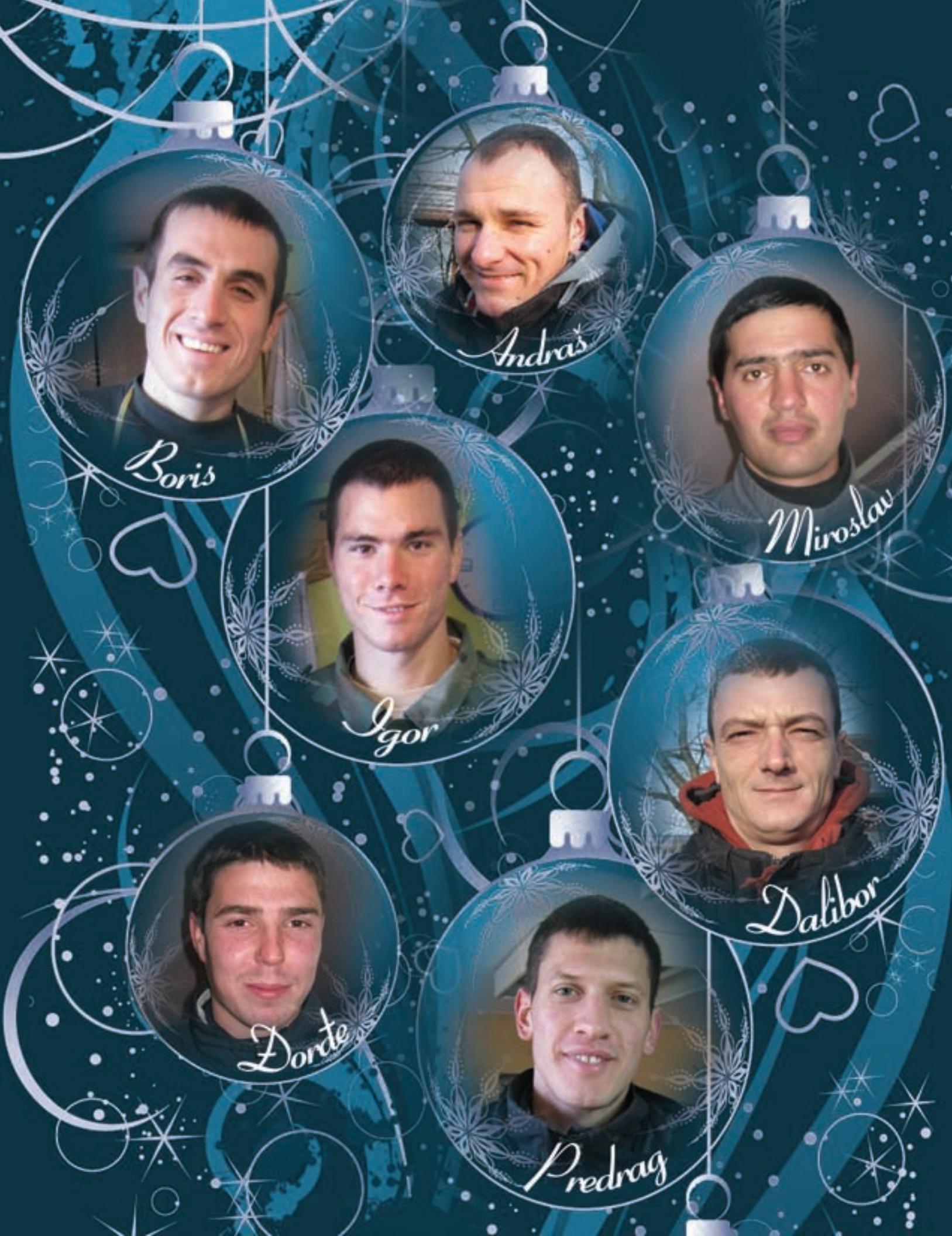
List Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Subotica - Stari Žednik - broj 5, godina II - Božić i Nova Godina 2010/2011

BESPLATNI PRIMJERAK

SRETAN BOŽIĆ I NOVA GODINA

Boris

Andras

Miroslav

Igor

Dordje

Predrag

Dalibor

IMPRESUM

Hosana

list Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Tromjesečnik

Osnivač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Izdavač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Urednik

vlč.dr. Marinko Stantić

Redakcija

Igor Tot-Horgoši
o. Vjenceslav Mihetec
Goran Wilhelm
Josip Josipović
štićenici Zajednice
kao i njihovi roditelji

Lektor

prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter

Vedran Jelić
Drago Ganić

Tehnički urednik

Srđan Varo

Adresa

Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Kontakt

064/4616-394
064/9841-678

zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Tisak

Rotografika d.o.o.
Subotica

Naklada

400 primjeraka

Riječ urednika

SLAVLJE U ODVOJENOSTI

Božićno-novogodišnji blagdani puni su čestitanja, darivanja, veselja, radosti... Blagdani su ti koji povezuju, ujedinjuju i zblžavaju. Ipak, štićenici Hosane za blagdane nisu u mogućnosti napustiti Zajednicu i slavlje provesti u svojoj obitelji. Mogu li štićenici Zajednice Hosana, kao i svi drugi štićenici u istim ili sličnim Zajednicama diljem svijeta, u radosti proslaviti ove blagdane budući da su odvojeni od svojih najmilijih? Kako da slave njihovi članovi obitelji bez dragog im člana? Nisu li pravila ovakvih Zajednica previše kruta, gruba, surova? Ako je temelj odvikavanje u Zajednici i na vjerskoj osnovi, zašto za najveće crkvene blagdane štićenici iste ne mogu biti sa svojima?

Ovakva i slična pitanja mogu se javiti u srcima onih kojima su emocije ispred interesa za oporavkom ovisnika, ispred njegova zdravlja.

Osjećaj ili emocija naziv je za čovjekovu reakciju na neki događaj. One povezuju ono što nam je važno sa svijetom ljudi, stvari i događaja. Emocije nadopunjuju nedostatke mišljenja. Emocije koje opažamo i o njima razgovaramo s drugima, obično traju vrlo kratko, od nekoliko minuta do nekoliko sati, raspoloženja traju satima, danima ili tjednima, a emocionalni poremećaji, poput depresije, traju mjesecima ili godinama.

Ukoliko se radi o pozitivnom događaju, emocija je pozitivna, npr.: nada, sreća, zadovoljstvo, ljubav.

No, ukoliko je događaj negativan (odnosno, ako je percipiran kao negativan),javljaju se negativne emocije: ljutnja (srdžba), tuga, zavist, ljubomora, mržnja, strah, gaddenje, stid.

Začuđenost može biti i negativan i pozitivan osjećaj predstavljajući šok, preneraženost, zapanjenost, zadržljivost.

Upravo zbog samih emocija važno je da štićenici Hosane, kao i svi oni kojima je do njih stalo, blagdane ili bilo koje druge značajne datume u životu, promatramo na pravi način. Ovdje ne smiju prevagnuti osjećaji (iako će njima biti popraćeni), nego viši interes samoga momka. Bude li on u Zajednici riješio svoj problem (a zbog toga je tu), imat će još prilike proslaviti te događaje sa svojima, čak i dublje uroniti u njihovo značenje. U protivnom, ne gledajući na njegovo stanje, a vođeni emocijama i vanjskim zbivanjima u svijetu (u ovom slučaju proslave Božića i Nove Godine), velike su šanse da će ga blještavilo svijeta ponovno vratiti prvo bitnoj problematici, što bi moglo biti kobno za njegovo stanje. Ovdje je, dakle, u pitanju viši cilj! Treba naglasiti da spremnost na žrtvu, kao i razvijanje ljubavi kroz odricanja, nikako ne dijele ljude jedne od drugih. Dapače, sve ono što u sebi nosi tajnu (a u ovom slučaju je to srž proslave blagdana, kao i suština slavljejna u odvojenosti), činom njenog otkrivanja proizvodi u čovjeku sreću, oduševljenje, zrelje gledanje na stvari, pojave ili događaje.

Gledajući ovako na slučaj vezan uz štićenike Zajednice, čovjek može proslaviti blagdane i u fizičkoj odvojenosti od najdražih osoba, jer zna zašto čini tu žrtvu, ali isto tako i u duhovnoj povezanosti koja, s te točke gledišta, neće biti prekinuta niti na kilometarskoj udaljenosti.

Dragi čitatelji, neka vam betlehemska zvijezda osvijetli sve dane u novoj 2011. godini. Živi i zdravi bili!

urednik

VIJESTI

- Dana, 04.10.2010. štićenik Hosana, Predrag Vidakov, prema Pravilniku Zajednice išao je kući na 14 dana na svoju tzv. prvu provjeru.
- Štićenici Zajednice su sami, sa vlastitim snagama stavili stiropor-izolaciju kuhinje, blagovaone, kapelice i radionice. Stiropor, ljepilo kao i sav ostali materijal osigurao je donator koji je želio ostati anoniman. Hvala od srca!
- U Novome Sadu, u Hotelu 'Sajam', u organizaciji Ekumenske humanitarne organizacije, održan je 17. i 18.11.2010. seminar o bolesti ovisnosti, na kojem se predstavila, već treću godinu za redom, i Zajednica Hosana. Život i rad naše humanitarno-terapijske ustanove ove su godine predstavili nekadašnji štićenik Zajednice Sebastijan Farbaš i sadašnji Predrag Vidakov.
- Novi vjeroučitelj štićenika Zajednice Hosana je mons. Bela Stantić. On je zamijenio preč. Željka Šipek, koji zbog svojih obaveza nije bio više u mogućnosti dolaziti. Vjeroučiteljima se održava svakoga petka u 10,00 sati.
- U srijedu, 08.12.2010. godine, štićenici Zajednice Hosana, Predrag Vidakov i Boris Altuhov održali su svjedočanstvo o svom životu, te prezentirali program Zajednice u Srednjoj medicinskoj školi u Subotici.
- Redovita mjeseca duhovna obnova štićenika Hosane, koju predvodi o. Vjenceslav Mihetec, karmelićanin, održana je u svim mjesecima protekle godine. Posljednja je bila 13.12.
- Unedjelju, 19.12.2010. nadobrotvornoj Božićnoj prodajnoj izložbi župe sv. Križa u Somboru, sudjelovali su i štićenici Hosane sa svojim radovima. Sav prilog od prodaje (4070,00 din) bio je usmjeren za život i rad naše Zajednice. Izložbu je organizirala pročelnica Caritativnoga odjela pastoralnoga vijeća ove župe, g-đa Marica Mikrut.

DUHOVNA OBNOVA

Tema *Zašto se Bog skriva, ima li Ga uopće?*, okupila je roditelje štićenika Zajednice Hosana na duhovnoj obnovi, koju je vodio upravitelj Zajednice i župnik-domačin vlč. dr. Marinko Stantić. Riječ je o cijelodnevnom povlačenju od uobičajenih djelatnosti kroz intenzivnije zajedništvo s Bogom kroz molitvu, razmatranja i druge oblike duhovnosti. Kršćanska duhovna obnova je izdvojenost, odlazak iz svakodnevnog vidokruga, na temelju Isusove četrdesetodnevne molitve i posta u pustinju, prije nego je započeo svoje javno djelovanje.

Isus se često povlačio u osamu da bi bio u zajedništvu s Ocem, komunicirao s Njim, te kada je želio čuti Njegovu volju da bi je izvršio. Laički rečeno, duhovna obnova je vrijeme kada se "stane na loptu", te napravi revizija (perioda) života. Svaka duhovna obnova se sastoji od određenog vremena provedenog u samoći, u tišinu, molitvi, razmatranju, potom duhovnog nagovora (predavanja) na neku vjersku temu, te od diskusije na tu temu.

Roditelji Zajednice Hosana, s vremena na vrijeme, imaju prilike obaviti duhovnu obnovu.

ZA RODITELJE

Tako je bilo i u nedjelju, 21.11.2010. godine, u Somboru, u župi Sv. Križa. Program je započeo sv. Misom u 9,00 sati. U okviru mise, razmišljalo se nad pročitanim čitanjima iz Biblije, ali i o poticaju za donacijom organa, akcijom koju propagira ova župa.

Usljedilo je vrijeme za kavu ili čaj, po vlastitoj želji. Bila je to ujedno i prigoda da se roditelji međusobno još bolje upoznaju i druže. Usljedio je samostalni roditeljski sastanak kojega roditelji sami održavaju jednom mjesечно, bez uprave Zajednice. Produbljivanje poznanstava nastavljeno je uz ručak. Vrijeme nakon ručka neki su roditelji iskoristili za razgovor s vlč. Marinkom, upraviteljem Hosane. Duhovna obnova je došla do svog vrhunca u poslijepodnevnim satima. Lijepo vrijeme dozvolilo je da se krunica izmoli uz laganu šetnju po prostranom dvorištu župe. Potom su svi sudionici u kućnoj kapelici Sv. Ane poslušali predavanje na spomenutu temu. "Za kršćane biti vjere je ljubav. Osnovna Isusova zapovijed glasi: 'Ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svojega, i iz sve

duše svoje, i iz svega uma svoga, i iz sve snage svoje. Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga' (Mt 12,30-31). Sv. Ivan dodaje: 'Ako ljubimo jedni druge, Bog ostaje u nama, i ljubav je njegova u nama savršena. Tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti' (1 Iv 4,12.20). Dakle, Boga se najbolje ljubi ljubeći bližnjega. Iz toga zaključujemo da kršćanin (ako je svoju vjeru ispravno shvatio) posvećuje život – ljubavi. Može li to biti promašen život?! Sve ako bi umirući bili uvjereni da Boga nema, možemo biti doista pogodeni, ali nam ne bi trebalo biti žao što smo život proveli u ljubavi. Da Boga nema, svijet ne bi mogao opstati bez kršćana. Ni tada kršćani ne bi mogli raditi ništa bolje ili korisnije nego što sada čine. Stoga nemamo razloga za svjesne i podsvesne strahove. I sam paradoks nekršćanskog svijeta koji ne može bez kršćanske ljubavi sve govori o postojanju Boga koji se skriva da bi se čovjek u slobodi opredijelio za Njega." - istaknuo je vlč. Marinko.

Nakon predavanja uslijedila je diskusija, koja je bila vrlo konstruktivna. Roditelji su postavljali pitanja vezana uz predavanje, ali i o ostalim pitanjima vjere koja su ih mučila. Sve je to dokaz koliko je Bog potreban čovjeku. U kasnim poslijepodnevnim satima, roditelji su se vratili svojim kućama, sa željom da se ovakvi susreti češće organiziraju.

Goran Wilhelm

BOG IH NEIZMJERNO VOLI

Hosana: Duhovnik ste u dječačkom sjemeništu Paulinum u Subotici, a ujedno obnaštate i dužnost duhovnika u Zajednici Hosana. Radi se o dvije potpuno drugačije skupine mladih. Uspjevate li napraviti razliku između njih u duhovnim vodstvu?

Marko Forgić: Da, vršim službu duhovnika u sjemeništu Paulinum u Subotici. A duhovnik ili duhovni voditelj se brine za duše mladica koji se nalaze u zavodu. Pitomci u svojim raznim potrebama, duhovnog pa i drugog sadržaja, kad su u krizama ili su razočarani dolaze k meni na razgovor. Puno donesu atmosfere sa ulice, pa i o tome treba govoriti. Bog je uvijek na prvom mjestu. Bog ih neizmjerno voli. I ja se molim za njih. Pa to i jeste moj život. Slavimo skupa sv. Misu, većina dolaze kod mene na ispovijed, a petkom se ispovijedaju kod svećenika kojega sebi odaberu. Ja sam im svaki dan na raspolažanju od jutra do veceri. Ove mladiće uglavnom spremamo za svećenički poziv. Govorim im o svim zvanjima, da su lijepa i plemenita, ako se njima slavi Boga i pomaže ljudima. To je ugodno Bogu. I zato ako neki od njih ne bude svećenik, mi ga sada već odgajamo za dobra čovjeka. A dobri su ljudi svugdje na cijeni i mili su Bogu. Drugi dio vašeg pitanja se odnosi na mladiće iz Zajednice Hosana. Prije ove zajednice odlazio sam u zajednicu Tau, koja je bila u blizini Horgoša, u kući za duhovne vježbe: Domus Pacis. Zavolio sam mladiće. Vršio sam ulogu duhovnika. Igrom ljudskog faktora, zajednica se ugasila a tek su joj počela rasti krila. Šteta i bol. Uskoro sam se razbolio teško. Kada je u Žedniku otvorena kuća, ja sam već poslije tjedan dana došao k njima. Redovito imam misu po mogućnosti dva puta tjedno, osim zimi kada mi je otežan dolazak, propovijedam, ispovijedam a pod misom svi ramišljamo o poruci misnih čitanja. Preko ispovijedi i razgovora sam uglavnom upoznao duše ovih mladića. To nije grupa mladića iz sjemeništa ali im je goruće nužno i bezuvjetno potrebitno svjedočiti Boga ljubavi koji voli sve ljude a osobito raskajane grešnike i siromašne ljude u bilo kojoj potrebi. Jako je bitno da oni vide da ih i ja iskreno volim. Dajem im svoju pozornost, brigu, ljubav. Teško je prihvataju, ali napredujemo. Jedno je kad sam sa sjemeništarcima. Kad krenem u Hosanu, ja sam drugi čovek koji mora odgovoriti na potrebe ovih mladića. Duhovnost međutim ostaje ista. U pitanju je vjera u Boga, bez kojega nije moguć niti jedan korak naprijed.

Hosana: Vole Vas slušati svi mladi. Osjeća se Vaša ljubav prema njima, ne možete to sakriti. Prilaze Vam mladi s različitim problemima i potrebama. Kako uspjevate svima pružiti duhovnu pomoć? Jeste li se obučavali za rad s mladima?

Marko Forgić: Samac sam u roditelja. Dvoje djece je umrlo mojim roditeljima. Ja sam jedva ostao živ. Bog uvijek sve navodi na dobro, pa i u mojoj životu. Već u osmoljetki sam volio djecu, a svoje društvo napose. Kao svećenik, od prvog dana sam nastavio svoj rad sa djecom, mladima, starima i potrebnima. Iskreno volim ljude. Osjećam teret današnje djece, već mladih staraca. Slušam grčeviti plač mnogih mladih srdaca koja bi izašla iz zagrljaja grijeha, a ipak im se "dopada upavo taj zagrljaj". Pa kako da ih čovjek ne voli? Kako da im ne pomognem doći Kristu u zagrljaj. Ne dajemo mi duhovnu pomoć. Mi smo samo oruđe u božjim rukama i njegovi suradnici. Nisam se za to posebno pripremao školski nego životom. Ako imate Božje ljubavi u srcu, onda vam je dosta ne za hod nego za let prema svima!

Hosana: Bili ste i Vi mladi. Što Vas je oduševilo u Crkvi da ste odlučili biti svećenik?

Marko Forgić: Kao dijete sam bio jedan od ostalih. Tek u šestom razredu sam osjetio da bih mogao i ja biti kao moj župnik. Postao sam dosta rano ministrant. Na početku sam išao svake nedjelje, a ubrzo svaki dan na misu. Pa i na pričest sam išao kad god sam mogao. Dobijao sam od župnika misijske časopise pa ih čitao i sve više zamišljao sebe kao misionara. Po završetku osmog razreda htio sam upisati Gimnaziju u Somboru. Tada je moj župnik organizirao duhovnu obnovu za dječake. Molilo se za mene da bih pošao u sjemenište. I uspjelo je. Ujutro umjesto da odnesem molbu u Sombor, župniku sam rekao da želim u sjemenište u Subotici, na što je on samo kimnuo glavom i zadovoljno se nasmješio. Bog me je pozvao preko moji dobrih župnika i mnogih koji su se molili za me. Naravno, tu ja uključujem i svoju majku. I evo mene kod nas. Razbolio sam se teško, ali tu sam dok Bog želi.

Hosana: U Zajednici Hosana imate pred sobom štićenika različitih konfesija (katolika, pravoslavaca, muslimana, protestanata, čak i nekrštenih). Uspjevate li svima udovoljiti, a nikoga ne povijediti?

Marko Forgić: Govor ljubavi prima svako srce i svaka osoba ga razumije. Nisu potrebne silne riječi tamo gdje je potrebno prihvaćanje, razumijevanje, strpljivost, blagost i ostale osobine koje nam Bog obilno dijeli. Isus je, doduše, par puta rekao da je u prvom redu došao djeci Izraela, ali je zato svojim apostolima naredio da podu po cijelom svijetu i navještaju Evanelje svakom stvorenju... Imamo li mi pravo dijeliti ljudi na krštene i nekrštene, katolike, pravoslavce i protestante, muslimane, hinduse i ostale...? Nastojim sa svima biti drugi Isus. Trudim se oko toga. Mislim da to naši mladi pa i nešto stariji prijatelji i braća vide u zajednici razumiju i prihvaćaju koji koliko može ili je u stanju da prihvati.

Hosana: Iz Zajednice Hosana je poteklo i prvo duhovno zvanje. Riječ je o mladiću koji se nalazi na Pravoslavnom bogoslovnom fakultetu s ciljem biti svećenik. Je li to plod Vašega rada?

Marko Forgić: Ja sam relativno malo sa njima. Najviše dva puta tjedno po dva sata. Ako je Bog utkao i moj obol u taj radostan, za sada još samo poziv, hvala mu! Mišljenja sam da je u ovom slučaju, pa i u svemu drugome, bitan zajednički rad svih svećenika koji su povezani i daju se Zajednici, sa voditeljem i cijelom Zajednicom. Iako sam katolički svećenik veseli me svako duhovno zvanje. U Italiji je već svećenik iz ovakve Zajednice i radi u zajednici. Mislim da takav svećenik ima najotvorenije srce za razumijevanje osoba sa problemima ovisnosti bilo koje vrste.

Hosana: U Zajednici Hosana upravitelj je također svećenik. Zašto ste potrebniji Vi kao isповjednik i duhovnik, a mjesecne duhovne obnove obavlja i o. Vjenceslav Mihetec, karmeličanin. Čemu toliko svećenika u radu s bivšim ovisnicima?

Marko Forgić: Ja bih to ovako odgovorio: Kad se netko razboli od laži liječniku. Liječnik utvrđuje koja je i kakva bolest i određuje liječenje, terapiju. Ako je netko u težem stanju, liječnik ga šalje specijalistu i traži stručno mišljenje. Znači već dvojica surađuju. Ako je nekome potreban hitan operacioni zahvat, odmah se okupi više liječnika i suradnika. Dogovore se koji će biti glavni, a svi ostali budno paze na tijek zahvata. Što je operacija teža, liječnički konzilijum je veći i stručniji. Poslije operacije zajednički prate oporavak pacijenta. Tako bi trebalo biti u svakoj od ovih zajednica. Postoje li mnogo teži slučajevi od ovoga, kad čovjek izgubi tlo pod nogama i nade se u zagrljaju pakla tijela i duše? Zar takvome nije potrebna pomoć? Potrebna je i to više nego drugima. Čovjek se sam ne može izvući. Treba mu pomoći liječnika tijela i duše. Isus je došao zbog nas grešnika a osobito zbog "izgubljenih" i zalutalih. Takvima treba veliki rez i budna pratnja konzijuma liječnika duša. U zajednicama ovog profila nema nikada viška svećenika.

mons. Marko Forgić

Hosana: Nekada ste se bavili sportom. Postoje i udruženja koja imaju za cilj: sportom protiv droge. Zašto sport nije dovoljan u borbi protiv narkomanije?

Marko Forgić: Bavio sam se raznim sportovima. Sport pomaže zdravo natjecanje, ne eliminaciju. Znači i ovdje je ljubav na djelu. Mogu se postići zavidni uspjesi tjelesnog ozdravljenja. Ali, ako se u sportu uvuče uzrečica da se sportom može protiv poroka, ili protiv svih poroka onda se sport stavlja na razinu božanske moći. Stoga, terapijski sport kod ovisnika, ide samo uz vjeru u Boga. Bez toga nema ozdravljenja. Svedoci smo gdje se mnogi vrhunski sportaši prije utakmice ili natjecanja prekriže i kratko pomole. Upućuju molbe Bogu da budu fer prema drugim natjecateljima, koji su u biti svi njihova braća i sestre.

Hosana: Imate li neku poruku mladima? Roditeljima?

Marko Forgić: Neću ništa novo reći. Mladi obilazite drogu. Ne umišljajte da ćete jedino vi proći bez posljedica. Pomozite onima za koje znadete da su skloni tom poruku. Molite jedni za druge. Što ne možemo mi može Bog. Roditelji, budno pratite odgoj svoje djece, jer se može dogoditi da i pored te budnosti vaše dijete kreće krvim putom. Prihvivate svoje dijete ako i padne kako ste ga dizali za malena i to mnogo puta dok nije ojačalo. To je isto vaše dijete. Volite ga. Prikažite ga Bogu. Molite za vašu dječecu. Budite koliko je moguću strpljivi, iako je ljudski rečeno to u takvim trenucima skoro nemoguće ali Bogu je sve moguće. Ako vam je dijete u Zajednici, držite se pravila zajednice. Ne činite to sami, nego u konziliju sa presvetim Trojstvom: Ocem, Sinom i Duhom Svetim.

Želim svima čestit i blagoslovlen Božić i Novu 2011. godinu!

Razgovarao: Josip Josipović

JEDAN DAN U ZAJEDNICI

Jedan uobičajen radni dan u Zajednici Hosana počinje buđenjem u 6,15. Nedjeljom je to sat vremena kasnije. Sve ukućane budi dežurnog član Zajednice, koji se svakodnevno mijenja. On ima zadatak i pripremiti doručak. Za osobnu higijenu imamo 15 min. Dan započinjemo molitvom u kućnoj kapelici. Jedan od nas (a mjenjamo se svakih 7 dana) čita dio Biblije, i to onaj dio koji je toga dana Crkva rasporedila kao liturgijsko štivo za svetu Misu. Nakon toga molimo krunicu, jednostavnu molitvu u kojima razmišljamo o nekim dijelovima Isusova ili Gospina života. Tek pridošli momci u Zajednicu nemaju nikakvih aktivnosti tri mjeseca. Oni za molitve dobiju tekstove. Te nove članove Zajednice nazivamo mladim momcima, bez obzira na životnu dob. Ovaj se naziv odnosi na period proveden u Zajednici. Svaki, naime, mladi momak po ulasku u Hosanu dobiva starijega člana Zajednice kojega nazivamo andeo čuvat. Oni su u tom periodu od tri mjeseca, 24 sata zajedno. Momak-andeo ga uvodi u program Zajednice, objašnjava mu pravila, te upozorava na moguće propuste.

Nakon molitve slijedi doručak. Prije svakoga obroka, dežurni član zajednice molitvom zaziva Božji blagoslov hrane, kao i zahvale za nju. Budući da svakodnevno pišemo dnevnik, svaki štićenik po 7 dana obnaša ovu dužnost, on ga pred svima pročita prije doručka. U dnevniku se više baziramo na osjećaje nego li na aktivnosti tijekom dana, jer se tako oslobođamo loših osjećaja koji nas tište, koji nas čine zatvorenim i nesretnim.

Ti su osjećaji bili i jedni od razloga koji su nas doveli do droge. Naglasak je, dakle, na životu u istini i nezaziranju od problema. Nakon doručka slijedi kava ili čaj, po želji. Svaki član zajednice ima svoje dužnosti tijekom dana, koje se pročitaju dok smo još za stolom. Obaveze koje imamo su vezane uz ostavu, kuhinju, vešeraj, polje, stoku, rad u suvenirnici, zidarski poslovi i sl. Nakon doručka raspremamo posuđe, da bismo u 8,00 sati započeli rad. U to vrijeme se svi okupimo na kratku molitvu kojom zazivamo Božji blagoslov za rad. Potom svatko odlazi na svoje radno mjesto koje mu je nekolicina starijih momaka tzv. radna grupa, odredila. Valja naglasiti da svatko ima određeno vrijeme za koje treba obaviti zadani posao, kako nitko ne bi na poslu zabušavao ili odugovlačio. Za vrijeme rada bitno je da razgovaramo međusobno, ali nikako to ne smije biti žargon ulice ili nepristojni govor koji smo koristili tijekom vremena kada smo se drogirali. Ukoliko nečiji govor prijeđe tu granicu, dužni smo jedni druge na to upozoriti. Uglavnom pričamo o našim problemima, što nam je teško prihvati, tražimo mišljenje iskusnijih. Na takav način pomažemo jedni drugima u pročišćavanju loših misli, stvaramo prijateljstvo. Mi se, čak, međusobno i oslovjavamo braćom, čime želimo probuditi osjećaj za bližnjega. Radno vrijeme petkom prekidamo u 10,00 sati, kada imamo vjeroučitelj. Vjeroučitelj nas upoznaje sa sadržajem vjere, ali nam i pomaže u razjašnjavanju naših vjerskih nedoumica. Jednom mjesečno imamo i duhovnu obnovu kada se cijeli dan izmjenjujemo na osobni razgovor s duhovnikom, kada se ispovijedamo ili makar u povjerenju razgovaramo, te tako tragamo za odgovorom na naš nutarnji problem koji se uvijek nekako pojavi. Nekada je naš rad i van Hosane, bilo da je to kod susjeda ili kod nekoga dobročinitelja Zajednice. Izlazi se iz Zajednice također zbog namirnica u prodavnici, do drvare ili po neke potrepštine, ali je to uvijek po zasluzi. Naš voditelj Igor, koji je nekadašnji član Hosane, drži nas svakodnevno na oku i uvijek je spreman priskočiti u pomoć kada

zatreba. Ako postoji potreba za razgovorom s njim ili sa našim upraviteljem, prekinemo posao. Uče nas da smo važniji mi od posla. Vrlo nam je važan voditelj Igor. On je prošao sve faze koje i mi prolazimo. Potpuno nas razumije, te nam tako i može ukazati na one propuste ili opasnosti u ponašanju i životu, jer je sve to i on sam prolazio. On nam je ujedno ohrabrenje i nada, jer je zahvaljujući Zajednici već više od 5 godina bez droge.

Svoje radno vrijeme prekidamo na trenutak za marendu, koja se podijeli u 10,00 i u 15,00 sati. Obično je to čaj, keks, kolači, voće ili što slično. To nam je ujedno i pauza. Ukoliko nam dođe i neki svećenik, imamo sv. Misu na kojoj dobijemo mogućnost reći svoj komentar pročitanih čitanja iz Biblije, prije nego svećenik kaže svoju propovijed. Nedjeljom na sv. Misu idemo u seosku crkvu. Ručak je u podne. Po završetku ručka pročitamo odgovore na pitanja koje nam zadaje naš voditelj. Pitanja su vezana uz neke situacije u toku dana, o međusobnoj komunikaciji, o vlastitom gledanju na svoje stanje i sl. Nakon ručka operemo suđe, te se kratko odmorimo, da bi se potom opet vratili na svoj posao. Poslijepodnevni dio rada obavljamo i uz tzv. radnu krunicu. Radi se o molitvi uz

rad, da bismo tako naučili da je vjera život i da se nikako ne treba razdvajati duhovni život od svjetovnoga. Redovito svaki dio krunice namijenimo kao molitvu za nekoga (za one koji su napustili Zajednicu da nam se vrate, za naše dobročinitelje, za bolesne ili sl.). Zimi radimo do 17,00 sati, a ljeti do 18,00. Po završetku rada, spemaju se radna mesta, uređuje okoliš i sl. Nastojimo pomoći jedni drugima, kako bismo doista živjeli kao braća. Potom se ponovno okupimo oko kave ili čaja, što već tko hoće. To nam pripremi obično mlađi član zajednice koji je u tom periodu zadužen, čime se stavlja naglasak na to da je svatko vrijedan i od koristi jedan drugome. Radujemo se sitnicama koje iz ljubavi jedno drugome učinimo. Do večere, koja je u 18,30, obavljamo osobnu higijenu, tuširamo se, te popričamo međusobno, osobito s onim članovima zajednice s kojima nas posao nije vezao. Mogu reći da se radujemo jedni drugima, djelujemo baš kao jedna obitelj. Večernja krunica je u 19,30 u kućnoj kapelici. Tada se pročita i treće čitanje sa mise toga dana, a to je dio evanđelja, kada ga prokomentira jedan član koji je toga tjedna za to zadužen. Bitno je da naglasi kako se on pronašao u tom odlomku i koju je osjetio poruku da mu Bog po tom tekstu daje. Potom slijedi tzv. podjela naših osobnih obaveza koje smo mi jedno drugome zadali. Ovdje opet ne sudjeluju momci koji nisu napunili tri mjeseca boravka u Zajednici. Osobne obaveze su vezane uz trenutke kada smo trebali pobijediti vlastiti ponos, jesmo li se zaustavili u tome kada nam je želio prevagnuti život ulice, koliko smo u tome bili uspješni i kako smo se u tom trenutku osjećali. Nakon što to svi podijele, kuhar podijeli trenutke svoga dana, kako se osjećao i je li mu što oduzimalo mir. Potom slijedi druženje. Do počinka, koji je u 22,00 sata, iskoristimo priliku međusobno porazgovarati i reći svoje viđenje braće, tražiti oprost ili sl. Važno je naglasiti da kada nekome govorimo što nam je kod njega zasmetalo, dužan je to saslušati, ne opravdavati se, niti što komentirati 24 sata, sve dok ne razmisli o tome. Vrativši se u krevet, možemo izmoliti neku osobnu molitvu, zahvaliti Bogu za dan i spavajući se odmarati, jer je odmor sastavni dio rada.

Dorđe Pavlović

Igor Tót-Horgoši
časti
mjesto Isusovog rođenja

Hodošašće voditelja Zajednice

POSJET SVETOJ ZEMLJI – IZRAELU

Jednom prilikom, kada smo bili u posjeti dragim prijateljima u Međugorju, išli smo se moliti na Križevac, brdo nadomah navedenog mjesta. Ondje se spontano razvio razgovor o Svetoj Zemlji - Izraelu. Naši su prijatelji više puta hodočastili na to sveto mjesto, pa su nam pričali svoje iskustvo. Toliko su oduševljeno pričali da nam se rodila želja da odemo i posjetimo to mjesto. Vremenom su se naše misli polako pretakale u molitvu srca. Nismo toga bili svjesni, već smo sve to pripisivali maštici. Znali smo da za to trenutno nemam finansijskih mogućnosti. Ipak, naša se želja pretvorila u molitvu predanja u Božje ruke: "Bože ti znaš našu molitvu, ako je Tvoja volja, jednom ćeš nas tamo i odvesti".

Nije prošlo puno vremena i naši su nas prijatelji iz Međugorja obradovali viješću da bi voljeli da idemo s njima zajedno na hodočašće u Svetu Zemlju. Troškovi puta i smještaj, njihov je dar. Oboje smo bili presretni i nismo mogli vjerovati kako je Bog brzo djelovao kroz dobre ljude.

Nismo mogli Bogu ne zahvaliti na tom velikom daru! Preostalo je samo strpljivo iščekati dan polaska.

Želji da posjetimo Svetu Zemlju, pridružila se želja letjeti avionom, jer je bilo i onih koji do sada nikada nisu imali priliku. I ta nam se želja ovim putem

ispunila. Bog kada daruje, daruje obilno i hvala Mu na tome.

Dolaskom u Izrael ostajemo pomalo zbumjeni mnogobrojnim vjerskim konfesijsima i njihovim običajima o kojima do tada nismo mnogo znali.

Obilazak Izraela krenuo je iz Betlehema, gdje smo i bili smješteni. S uzbudnjem smo obilazili mjesto Isusovog rođenja, na kom je mjestu danas podignuta ogromna crkva. Ono što nas je posebno iznenadilo je podjeljenost unutar nje. Naime, ista crkva podjeljena je na više različitih kršćanskih konfesija (grko-pravoslavci, katolici, ruska pravoslavna crkva...).

Naredna postaja našega hodočašća bio je Jeruzalem, kolijevka triju religija, jednako važnih svima. Mi smo se bazirali na mnogobrojne crkve koje su podignute na mjestima, vezane uz neki događaj Isusova vremena.

Najprije smo posjetili Maslinsku Goru, brežuljak kraj Jeruzalema. Ondje još postoje masline iz Isusova doba. Ondje je označeno i mjesto gdje je Isus plakao nad Jeruzalemom: "Kad se približi i ugleda grad, zaplaka nad njim govoreći: 'O kad bi i ti u ovaj dan spoznao što je za tvoj mir! Ali sada je sakriveno tvojim očima. Doći će dani na tebe kad će te neprijatelji tvoji opkoliti opkopom, okružit će te i pritisniti odasvud. Smrskat će o zemlju tebe i djecu

tvoju u tebi. I neće ostaviti u tebi ni kamena na kamenu zbog toga što nisi upoznao časa svoga pohođenja” (Lk 19,41-44). Na mjesto od kud je Isus uzašao na nebo, danas je džamija. Posjetili smo i crkvu Marijina groba, crkvu Marije Magdalene, te crkvu koja se nalazi na mjestu gdje je Isus svoje učenike naučio moliti „Oče naš“. Sa Maslinske Gore se dobro vidi dolina Cedron i cijeli Jeruzalem okružen starim zidinama. Unutar Jeruzalemskih zidina posjetili smo i mjesto Marijinog rođenja, koje se nalazi nadomak mesta skončanja sv. Stjepana. Nevjerojatan osjećaj smo imali u Pilatovom dvoru, na mjestu gdje je Isus bio okrunjen trnovom krunom, te mjestu Isusova bičevanja. Na svim je tim mjestima danas neka bogomolja. Brdašce, koje se zove Kalvarija, zavrijedilo je našu veću pažnju. Unutar iste crkve nalazi se mjesto gdje je Isus bio razapet, pločnik gdje je bio pomazan nakon smrti, te njegov grob, koji je podjeljen na dva dijela. Naime, dio Isusova groba (onaj dio gdje mu je bila položena glava), pripada Koptima (pravoslavnoj crvki iz Egipta), dok ostali dio pripada ruskoj pravoslavnoj Crkvi. Ova nas je činjenica navela na razmišljanje na što je sve čovjek spremjan: tolike podjele i različitosti, a svima nam je isti Bog! Što reći!?

Bez obzira na ovo, za nas pomalo šokantno spoznanje i prizor, pokušali smo sva mjesta koja smo obilazili, doživjeti upravo onako kako ih čitamo u Bibliji. Sklanjali smo današnju stvarnost na stranu, te željeli doživjeti milost u punini. U tome nam je puno pomogla osobna molitva, kako za nas, tako i za sve one koji su se u naše molitve preporučili.

Još smo unutar zidina obišli i Alaxu (njiveća džamija u Jeruzalemu), gde je po muslimanskom vjerovanju Božji poslanik Muhamed, uzašao na nebo. Odmah do džamije, nalazi se zapadni zid Salomonovog hrama poznatiji kao zid plača. Na ovom mjestu dolaze Židovi iz cijelog svijeta da bi se plačući molili nad svojom sudbinom. Ondje se, već gotovo tradicionalno, između kamenih blokova koji sačinjavaju zid, ubacuju molitve. Tako smo i mi ostavili napisano: “Bože, molimo te, usliši naše molitve i molitve svih hodočasnika”.

Narednih dana smo boravili u Nazaretu, te obišli crkvu navještenja Blažene djevice

Marije, crkvu Sv. Josipa, koja je nadomak Marijine crkve. Posebno je lijep galilejski kraj u kojem se nalazi grad Kafarnaum, mjesto gdje je Isus pozvao svoje učenike i činio najveća čudesa. Među njima je i kuća Petrove punice koju je Isus ozdarvio i sinagoga koja je djelimice očuvana, a u kojoj je Isus naučavao. U povratku smo obišli crkvu Osam blaženstava, grad Kana Galilejska (mjesto prvog Isusovog čuda), te goru Tabor. Ne možemo, a da ne spomenemo posjet rijeke Jordan u kojoj smo obnovili krštenje i nanovo se odrekli Sotone i svih njegovih dijela. Bože podrži nas u tome!

Poseban doživljaj je bio put kroz pustinju do grada Jerihon, gdje je iznad grada podignut samostan na mjestu gdje se Isus povukao u osamu 40 dana postivši i gdje ga je đavao kušao. Na to mjesto se ide uglavnom žičarom, te nam je bilo vrlo uzbudljivo, posebno za one koji se boje visine.

Ovim bismo priveli kraju naš obilazak Svetе Zemlje, ali ipak još nešto moramo izdvojiti. Poseban smo osjećaj imali po pitanju ljudi sa kojima smo tih dana provodili vrijeme. Molitva je otvarala naša srca i osjećali smo se kao da smo vezani na neki poseban način. Bogu hvala na divnim ljudima. Pravi se prijatelji trebaju izmoliti! Pravi je blagoslov provoditi vrijeme sa njim. Zahvalili bi se našim dragim prijateljima Jeleni i Mići Burazer koji su nam omogućili ovo iskustvo, te njihovom kumu Josipu koji je na poseban način, svojim prisustvom, uljepšao ovo putovanje. I naravno, hvala upravi Zajednice Hosana koja je Igoru, voditelju, omogućila slobodne dane.

Daniela Simić i Igor Tot-Horgoši

Vjeronauk za odrasle

Sreća – Što je to?

Kada kažem Sretan Božić, često to kažem uobičajeno, jer svi tako govore. Jedna me djevojčica jednom upitala: "A što je to: Sretan Božić?" Zastao sam. Nakon kraće šutnje odgovorio sam protupitanjem: "Jesi li ti nekada sretna?" Ona nije razmišljala, već odmah pljusnula rečenicama i usklknula: "Jesam! Ja sam sretna kad mi dođe tata." Roditelji su joj rastavljeni. Tata joj dolazi svaka dva tjedna. "A zašto si tada sretna?" – nastavio sam razgovor. Sada je još počela i skakutati s noge na nogu i uprijevši svoj pogled u moje oči, s radosnom drzovitošću reče: "Zato jer ga volim!" Taj 'volim' bio je silno naglašen.

Djevojčica mi je pomogla sročiti pojам sreće. Ponovio sam tada: "Sreća je susret voljenih osoba." U korijenu riječi sreća krije se riječ susret. Dakle, susretati se, sresti se. Ali, ima mnogo susreta koji ne izazivaju osjećaj sreće. Djevojčica je rekla: "... jer ga volim!" Dakle, susret svakako, ali u ljubavi.

Sretan Božić!, božićna je želja. Što krije u sebi? Dvije riječi. Božić i sretan. Božić je umanjenica riječi Bog. Dakle, mali Bog ili mlađi Bog (Kralj). Jednom riječju Božić. Druga je riječ sretan. Vidjeli smo da ta riječ u sebi krije susret. Radi se o susretu s Bogom, koji je postao malim, djetetom, koje ne može biti nevoljeno. To je osjećaj sreće. Susret Boga u čovjeku s čovjekom, kojega želi učiniti Bogom, vratiti mu prvotno, grijehom izgubljeno, prijateljstvo. Bog i čovjek su se grijehom rastavili, ali Bog Otac, tata, ne prestaje pohađati svoje dijete i taj pohod izaziva u čovjeku sreću. Sreća koju izaziva susret u ljubavi.

Bog je Ljubav. Tko je u ljubavi, ostaje u Bogu i Bog u njemu! To je iskustvo i istina sv. Ivana, apostola koji je on prenio Crkvi. Može se dogoditi da

naš usklik "Sretan Božić", bude sasvim uobičajen. Da to kličemo jedan drugome, a da se i ne pogledamo, da pri tome pružimo ruku, a da se i ne dodirnemo, da nam srca ostanu zatvorena i daleka. Tada upit djevojčice ima mjesta, tj. "Što je to: Sretan Božić?". Govori se, a ništa se ne događa.

Sreća se događa u susretu, u ozračju ljubavi. Čovjek je stvoren kao ljubljeno Božje biće. Bog nam jamči svoju ljubav po tome što je za nas postao čovjekom. Utjelovio se. Bog traži i odgovor. Moj odgovor. Taj se odgovor daje kad se trudim Boga voljeti u čovjeku koji pored mene diše. Kad čovjeka volim kao što mene voli Bog, onda smo sretni. Biti jedno u ljubavi Božjoj, to je sreća. Kad kažem: "Sretan Božić ... Nova Godina ... rođendan!", a pri tom stežem ruku, padam u zagrljav, utiskujem poljubac u dušu, tada s čovjekom dijelim sreću, tada smo u stanju sreće.

I na kraju, evo nam Betlehemskog svjedočanstva. Josip i Marija u štalici, na slami. Imaju Isusa. Imaju sreću. Betlehemske pastiri, od sviju prezreni siromasi, vidjevši Isusove, k knjima, ispružene ručice, i pun ljubavi njegov osmijeh, susreli su Ljubav, susreli su Božju dobrotu. Srećom preplavljeni vraćaju se svojem životu. To više nije isti život. To je život nakon susreta s Božjom Ljubavlju. To je Sreća.

Kad kažem: "Sretan Božić", jamčim vam Božju Ljubav, koja prožima i na Božju razinu diže naše susrete. Jamčim vam Boga koji hita da nas spasi, jer nas voli. Odgovorimo mu ljubavlju i živjet ćemo sreću. Sretan vam Božić i Božjom ljubavlju blagoslovljena Nova godina!

o. Vjenceslav Mihetec, karmelićanin

NEKAD i SAD

Kako je ponekad malo potrebno da bismo bili sretni! Često nam upravo to malo nedostaje. No, tek kad dragocjenost izgubimo uvidimo koliko nam je značila.

Lidija i Ksenija Šokčić

Predrag, štićenik Zajednice Hosana, rođak nam je po našoj majci. On je jedinac, a njegov je otac našoj majci jedini brat, pa smo se povezali gotovo kao da smo od istih roditelja. Tako smo ga i smatrале: Predrag je naš brat, mi njegove sestre! Djelinjstvo smo provodili zajedno. Bilo nam je prelijepo! Promjene u njegovom ponašanju, kao i u odnosu prema nama, pojavile su se prije nekih deset godina kada se Predrag prepustio lošem društvu i svim porocima koji su postali sastavni dio njegovog odrastanja. Od naših smo prijatelja saznale da se on drogira. To se brzo i dokazalo u njegovom ponašanju. Bio je često odsutan, nitko ga nije zanimalo, oči su mu bile krvave, često išao u toalet i dugo se tamo zadržavao.

Iako smo bile svjesne situacije koja je zadesila našu obitelj, ni u jednom trenutku nismo zatvarale oči pred istinom koja je bila bolna. Pokušali smo razgovarati s njim, pa s ujom i ujnom, njegovim roditeljima. Oni nam u početku nisu vjerovali. Osuđivali su nas, ali nas ipak nisu odbacili. Nastupio je period kada je Predrag postao ovisnik o heroinu. Problem se javljaо svaki put kada bismo pokušale da mu pomognemo, jer smo nailazile na njegov otpor. On nije imao snage i hrabrosti da se preispita i prizna istinu.

Kako je vrijeme prolazilo, naš odnos se sve više zasnivao na lažima, boli i izbjegavanju bilo kakvog razgovora. Bile smo svjesne da je svaki novi dan donosio sve veću bol, prazninu, strah i strepnju da možemo izgubiti brata. Kada je postao svjestan ozbiljnosti nevolje koja ga je gutala, pokušavao se oduprijeti realnosti, ali se svaki pokušaj završavao novim razočarenjem i novim padom koji je svaki put produbljivao zajedničku bol.

Njegov život, a samim tim i naši, promijenili su se njegovim odlaskom u Zajednicu za pomoć ovisnicima - Hosana. On danas tvrdi da su mu put ka duhovnom pročišćenju i vjera u Boga pomogli u pronalasku sebe i svog smisla života. Snaga vjere, koju je Predrag stekao u Zajednici, pomogala je i nama dajući nam nadu da će sve biti dobro, te da će se vratiti ona vremena kada smo lijepo i sretno živjeli.

Opet radosni
Predrag Vidakov i Lidija Šokčić

Nakon osamnaest mjeseci boravka u Zajednici, Predrag je proveo dva tjedna sa obitelji na tzv. prvoj provjeri.

Promjene su očite. Njegova vedrina, osmjeh, radost koju nije mogao sakriti, te vjera, volja i snaga kojom odiše, promijenili su u potpunosti naš odnos. On je opet brat koji pokazuje emocije, brat koji je brižan i pokazuje kajanje za postupke iz svoje prošlosti. Ljubav i privrženost obrisali su sve ružne tragove. Vjera u Boga koju je on u nama produbio, daje nam snagu da zajedno sa njim ustrajemo u teškim trenucima, a ožiljci koje je ostavila prošlost, iako imaju gorak ukus, daju smisao našoj budućnosti.

Ksenija i Lidija Šokčić

ŠTIĆENICI "HOSANE" SU MI POMOGLI SPOZNATI SVOJE SPASENJE

Hosanu – Humanitarno-terapijsku zajednicu za pomoć ovisnicima, doživljavam kao kuću spasa, uskrsnuća, utjehe i obnove. Luka je to mira i ljubavi.

Moje prvo iskustvo vezano za Zajednicu Hosanu bilo je prošloga ljeta kada sam je posjetila s prijateljicom iz Osijeka. Čula sam što je HTZ Hosana, slušala o njoj, ali nisam imala predstavu o veličini tog plemenitog i mukotrpнog rada.

Dan je bio tmuran. Srdačno sam bila dočekana ispred Zajednice. Kada sam ušla, ostala sam zatečena: svuda se očitovala harmonija. Svaka pora toga mjesta odisala je spokojstvom. Cvijeće je mirisalo, bašta uredno sređena, mamilala mi je pogled, a kada sam došla do fontane, ostala sam bez daha! Pitala sam vlč. Marinka: "Dobro, priznaj, tko vam održava dvorište i pravi ovaj raj na zemlji?" On se skromno nasmijao i rekao: "Dragi Bog i momci!" Bila sam zatečena! Još veće iznenadenje me je čekalo unutra: urednost i higijena su me jednostavno pekla. U svakoj prostoriji su bili prekrasni duborezi, svete slike i krunice. Njihovih vlastiti rad! Osjećalo se Božje prisustvo. Bila sam posramljena. Tko sam ja? Zrnce pijeska. Božja providnost i njegovih ruku djelo bili su utkani u svaki kamen ovog zdanja. Sjetila sam se čuvenih redaka Biblije gdje Isus govori da nam je vjera kolika i goruščino zrno, brda bismo premještali. Nakon ručka koji su momci pripremili sjeli smo i razgovarali. Divila sam se njihovoј vjeri i uspoređivala je sa svojom. Oni žele spas, bore se za njega, a ja? Njihova vjera u Boga raste iz dana u dan, oni su na pravom putu. Sve što rade počinju sa molitvom, a tako i završavaju. Svakog dana su sve jači i idu naprijed, ravnaju puteve Božje.

Nakon ove posjete dugo sam bila pod utiscima. Osjećaji su bili pomješani. Zahvaljivala sam Bogu što sam doživjela ovakvo iskustvo. Divila sam se vjeri mladića i Božjoj providnosti. Sve više sam uvidala svoju slabost. Naučila sam nešto izuzetno plemenito: kako spoznati svoje spasenje! Njihova nesebičnost, odricanje, kao i međusobno pomaganje pokazali su mi na koliko načina Bog govori. Ja sam upoznala jedan, a upoznajte i vi.

prof. Marija Deman
(Petrovaradin)

KAKO POMOĆI ZAJEDNICI?

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, dobrovorna je ustanova i nema stalnih izvora prihoda. Svi koji žele svoju pomoć pružiti Zajednici Hosana to mogu učiniti putem računa Zajednice, kojega ona ima otvorena u NLB banci, na broj:

310-174239-35 (dinarski tekući račun)

00-708-0200340.2 (devizni tekući račun)

**IBAN: RS35310007080200340264 (obavezno navesti)
usmjeriti sredstva na: "donacija Zajednici HOSANA"**

Account with instruction:

NLB BANKA A.D. BEOGRAD; Bulaver Mihajla Pupina 165v; 11070 Novi Beograd, SERBIA;

Swift Code: CONARS22

Beneficiary customer: IBAN International bank account number/

RS35310007080200340264/

PIB: 105153452

matični broj: 08870358

kontakti:

- voditelj: +381/64-9841-678
- svećenik: +381/64-4616-394
- suradnik: +381/64-2862-401
- roditelj: +381/64-6550-015

Adresa:

Zajednica "Hosana"
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik
Vojvodina-Srbija
www.hosana.rs
zhosana@yahoo.com

ŠTO JE POTREBNO ZA ULAZAK U ZAJEDNICU?

Prije ulaska u Zajednicu potrebno je napraviti sljedeće:

- obaviti informativni razgovor sa upraviteljem ili voditeljem Zajednice;
- popuniti Pristupnicu Zajednice;
- donijeti test za testiranje na opijate, jer se u Zajednicu ne može ući dok je ovisnik na testu pozitivan;
- uraditi radne dane od 5 do 7 dana – riječ je o razdoblju koje svaki budući štićenik treba iz razloga da se uoči volja za promjenom u momka i njegove teškoće. Tada Upravni odbor procjenjuje je li mu je u stanju pomoći ili ne. Radni dani se obavljaju u zajedništvu s barem jednim od roditelja i traje od jutra do navečer;

Potrebni dokumenti:

- osobna iskaznica;
- zdravstvena iskaznica;
- jedna fotografija osobe koja ulazi u Zajednicu (formata 3x4 cm);

Zdravstvene prevencije ili uvjeti:

- kompletna analiza krvi sa urađenim testovima na HIV, HBV i HCV;
- popraviti zube;
- priložiti potvrdu osobnog liječnika da je osoba ovisnik;
- priložiti potvrdu liječnika ako osoba boluje od neke zarazne, psihičke ili neke druge bolesti;

Ostalo:

- donijeti radnu odjeću i obuću;
- donijeti svečanu odjeću;
- donijeti potrepštine za osobnu higijenu;
- ako je kršten, donijeti potvrdu o krštenju.

HUMANITARNI KONCERT

kao pomoć

Humanitarno-terapijskoj zajednici
za pomoć ovisnicima

Hosana

Stari Žednik

*„Primijeni ljubav
Kristovu“*

Solistički koncert

Ivan Šomodvarac
iz Sombora

Subotica

Gradska vijećnica

**09.01.2011.
u 19.00 sati**

ULAZ SLOBODAN

ali će biti mogućnost darovati svoj prilog kao pomoć Zajednici

hvala

U okviru koncerta bit će
svjedočanstvo bivšeg ovisnika kao i roditelja